

Cesta na Blaník

Zde hodlám dokončit líčení svého putování z Řípu na Blaník, jehož předchozí části jsempopsal již zde: [Mělnický ostrov | Vox spiritualis aquilae \(andresius.cz\)](#) , [Polabské putování | Vox spiritualis aquilae \(andresius.cz\)](#), [Od Labe k Sázavě | Vox spiritualis aquilae \(andresius.cz\)](#)

Tato cesta probíhala ve dvou fázích. K první, od Sázavy po Vlašim, nemám žádné obrázky. Pokud nějaké byly, odešly se starým mobilem, ale po pravdě jich asi bylo málo. Český Šternberk jsem popsal už v minulé etapě, a pak, po několika málo hezkých kilometrech lesy u Šternberka, se trasa prakticky přimyká k dálnici a vede s ní paralelně po dlouhou dobu. A i když se tvůrci značených cest snažili, aby tato nebyla vůbec vidět, není možno se vyhnout tomu, aby nebyla **slyšet**, což je samo o sobě dosti stresující – miminálně pro člověka s hudebním sluchem jako já. Když ji cesta konečně podleze, pokračuje dále vzhůru údolím říčky Blanice vlastně až do Vlašimi. Je to sice, když po několika stech metrech konečně utichne dálnic, poměrně neporušené údolí i s nějakými mlýny, ale vlastně pořád stejné. Kousek cesty se jde docela slušnou trampskou osadou, pak zase několik kilometrů po silnici přes absolutně nezáživnou obec Libež.

Fotogenickou zastávkou na této trase je Hrádek, kde je barokní poutní kostelík, malebný a pěkně obnovený. Jenže i zde z toho tak trochu číšel katolický poutní průmysl.

Takže budu popisovat až druhou fázi cesty, z Vlašimi na Blaník. Vlašim je zvláštní město, s několika centry (což by člověk ještě tak čekal u nějakého toho hornického města jako Kladno), mezi nimiž snadno zabloudíte, mně se to aspoň stalo. Veliký a podle všeho i populární a navštěvovaný park jsem pominul

Cesta na Blaník se vcelku vtipně vyhýbá silnici, která vede příslušným směrem – vlastně skoro až na Blaník! Jen těsně před ním uhne na Louňovice. Vede podél zahrad na kraji Vlašimi, pak velice vtipně přetne silnici a směřuje k rybníku Jírovci (nemám ho nafocený). Zato jsem zdokumentoval, jak pečlivě je ošetřeno křížení poutní cesty se silnicí, vskutku vzorově!

Poté cesta vede lesem vzhůru, opět uskočí před silnicí doleva a po východu z lesa se objeví první pohled na Blaník.

Při pečlivém pohledu objevíme v pravé části kostelní věž. Věž, lépe řečeno věže, protože jsou dvě, jen to odsud není vidět, patří vesnici Kondrac, na jejíž návštěvu po cestě jsem se velmi těšil. Tu ji máme celkově ve větším přiblížení.

Samo jméno prozrazuje, že musí jít o ves starobylou, a ty věže vskutku patří románské – nebo z části románské -stavbě. Nejrománštější jsou na ní zřejmě ty věže, ovšem i loď a presbytář musí být staré, gotické, jakkoli později přebudované.

Kondrac - průčelí

Kondrac - dvojvěží

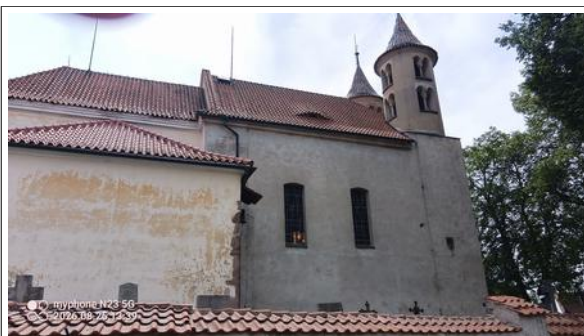

Kondrac – celkový pohled od severozápadu

Kondrac – celkový pohled od jihovýchodu

A ještě dílčí pohledy ze stran:

severní strana

jižní strana

průhled přes hřbitovní
branku

Že je i gotická stavební fáze poměrně stará, prozrazuje i pravoúhlý presbytář:

Zajímavým detailem na kostele je i vnější zvonek u vstupu do sakristie.

Nesporně zajímavý je i vnější val s příkopem, který kostel obklopuje.

Za ním se rozkládá malebná farní budova, dnes využívaná k rekreačním účelům.

Na druhé straně před kostelem se nachází socha sv. Jana, pak je ve vsi ještě o kousek dál mariánská (nebo svatoanenská) kaplička a – novodobý - poutní kámen.

Když jsem stoupal z Kondrace k polozalesněnému hřbetu překrásnou krajinou plnou louk a remízků s menší usedlostí opodál (později jsem zjistil, že se jmenuje – docela příhodně – Krasovice!) a nakonec vystoupal na malou silničku, odkud byl půvabný výhled do kraje,

myslel jsem, že teď už to bude na Blaník něco jako hřebenovka s mírným stoupáním, jenže to jsem se velice mýlil!

Ta silnička vyústila po pár desítkách metrů na opravdovou silnici, kde bylo navíc jakési turistické přístaviště pro automobilní cesty na Blaník, a pak následoval prudký sestup do údolí potoka, které ještě tento hřbet od Blaníku odděluje. Ztrátu výšky bylo následně nutno kompenzovat dlouhým výstupem s dvěma úseky prudkého stoupání – jedním hned na začátku, než člověk konečně došel – na tzv. Slepíčí skálu, která už se dá považovat za pobočný vrchol Blaníku; dokonce natolik, že z ní místo z tělesa samotného Blaníku vylomili jeden ze základních kamenů pro Národní divadlo. Na rozdíl od předchozích fází výstupu, které vedly dost často přes holiny způsobené bůhví čím, nejpíš kůrovcem v kombinaci s nevhodným hospodařením, zde vládne zatím divočina.

A Blaník už je odtud opravdu blízko.

Nicméně je to na vrchol stále ještě dost strmé stoupání, ztěžované potvorami kamenité i dřevité povahy.

Proto vám neposkytnu z vlasního Blaníku pohled z rozhledny, k jejímuž zlezení mi nezbývalo času ani sil. Jen pozdrav od svatého knížete Václava – vojevody zdejších vojsk.

A pak ještě tajemný kamenný stůl, který se nachází mimo všechny značené cesty. Ono mapa udává na Blaník spoustu zajímavých lokalit – veřejovou skálu a mnohé jiné, které vznikly ve spojitosti se základní blanickou pověstí. Ale ani na ty mi nezbývalo času ani sil, takže jsem jen zaznamenal, že tam jsou.

Trochu ve stresu jsem pak hledal cestu do Louňovic (protože po strmé značené stezce jsem se neodvážil vydat – dolů je to ještě mnohem horší). Nakonec jsem ji našel a do Louňovic dorazil včas, jakkoli žízniv a bez možnosti se občerstvit – nezbývalo času a vlastní zásoby došly. Navíc se střed Louňovic – byl jsem tam už jednou a tehdy mi připadaly jaksi půvabnější a tajemnější – nově dláždí, takže jsem si vůbec nebyl jist, kde mám čekat na autobus. To správné místo, kde si ho stopnout jsem nakonec uhl, ale řidič byl velmi nepříjemný a nenechal mě ani v autobuse dopít velmi pro mě potřebné pití.

příchod do Louňovic

Louňovice – vstup do kláštera/zámku

Předtím jsem byl ale ještě jednou odměněn překrásným pohledem na Blaník od Louňovic a tímto pohledem se nyní rozloučím.

